

Imaórák

11.

Te csak kövess engem!

2021. július

... Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre se hátra.
Tartsd rajtam szent nyugtalan ujjad,
Ne tórd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram megülednem,
Sem eszményben, sem kényelemben.
Ne tűrj megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyni többre, kis mái magamnál...

Sík Sándor: Ments meg Uram!

Ajánlás:

Életünk folyamán sokféle hatás ér bennünket: jók, rosszak. Ugyanez vonatkozik hitéletünkre is. A megélt Isten-élmények mellett bizony sok negatívummal is találkozunk. És gyakran fel is háborodunk, botránkozunk, bosszankodunk. Jézus minket is figyelmeztet, ne másokkal foglalkozzunk, mi magunk szegődjünk a nyomába!



Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Füzet-sorozatunkban leginkább a korábbi imaórákat dolgoztam fel, jelen kiadványunkban a legutóbbi, 2021. júniusi alkalmunkat vettem elő. Igyekeztem eddig is a legégetőbb, legfontosabb témákat a kedves Testvérek figyelmébe ajánlani, úgy gondolom, a jelen gondolatkör igencsak aktuális!

A magukat kereszténynek gondolók körében is gyakran tapasztaljuk az emberi gyengeségeket, még hitünkkel kapcsolatban, közösségeink életével összefüggésben is. Persze, sokszor jogos is, és a hibákat felismerve – javító szándékkal – szóvá is kell tennünk! Különösen is, ha van esély a javításra, javulásra! De nem szabad, hogy mások – meg a magunk – hibái, botlásai, bűnei eltereljenek, letérítsenek a krisztusi útról. „*Ti azért legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes!*” – a mi célunk nem lehet kisebb. Ha nem is tudjuk ezt maradéktalanul megvalósítani, folyamatosan erre kell törekednünk. Mesterünk ehhez utat is mutatott.

Ismeretségi körömben többször előfordult beszélgetés közben, hogy valamit vagy valakit kritizáltak. Én meg visszakérdeztem: és Te mit tettél, hogy a dolog (személy, ügy, közösség) jobbá váljon?

Nem az a lényeg, honnan jöttünk, de döntő: hova tartunk... Egyénileg és közösségileg is! Ezzel a gondolattal ajánlom egy kis egyéni elmélkedésre sorozatunk 11-dik füzetét!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben.

2021. július



Te csak kövess engem! – Imaóra – 2021. június

Imaóránkat a plébánia udvarán tartottuk, László atya rövid bevezetőt mondott:

A mai imaóráknak a témája és címe így hangzik: *Te kövess engem!* Olyan gyakran halljuk ezt a felszólítást Jézustól. Sokszor halljuk – nemcsak az evangéliumokban, hanem a prédikációkban is, hogy a mi elsődleges feladatunk az, hogy Jézust kövessük. Tudjuk nagyon jól, hogy vannak olyan pillanatok az életünkben, amikor Jézust követni nagyon könnyű feladatnak tűnik. Amikor úgy rendezett az életünk, amikor olyan nagyobb gondok, problémák nem vesznek körül bennünket. Amikor talán egy kicsit még inkább érezzük a lelkünkben, szívünkben az Isten jelenlétét. Ilyenkor könnyű követni Őt. De mennyire nehezzé válik ez a követés, amikor jönnek a gondok, amikor problémákkal küzdünk meg, amikor esetleg egy betegséggel kell szembenéznünk, vagy egy gyásszal kell szembesülnünk. Milyen nehéz olyankor engedelmeskedni ennek a jézusi hívásnak. Pedig Jézus ezekben a pillanatokban is azt mondja nekünk: *Te kövess engem!* Ma arról próbálkozunk meg elmélkedni, hogy akár az örömben, akár a nehézségekben hogyan tudjuk ezt a jézusi felszólítást megvalósítani.

Mai imaóránk témáját János evangéliumának zárójelenete adta: egy kérdés és egy válasz a rövid jelenet végén, idézem is. Jézus Péternek mondja, és ott van János is: „*Bizony, bizony, mondom neked: Amikor fiatal voltál, felövezted magad, s oda mentél, ahova akartál. De ha majd megöregszel, kiterjeszted karod, s más fog felövezni, aztán oda visz, ahova nem akarod.*” E szavakkal jelezte, hogy milyen halállal dicsőíti majd meg Istent. Majd hozzátette: „*Kövess engem!*” Péter hátrafordult, s látta, hogy az a tanítvány, akit Jézus kedvelt, s aki a vacsorán a keblére hajolt és megkérdezte tőle: „*Uram, ki árul el?*” – az követi. Amikor meglátta, Péter Jézushoz fordult: „*Hát vele mi lesz, Uram?*” Jézus így válaszolt: „*Ha azt akarom, hogy maradjon, míg el nem jövök, mi gondod vele? Te kövess engem!*”

Az általam mára kiemelt mondat kétféle fordításban is ismeretes: ***Te kövess engem!*** illetve: ***Te csak kövess engem!*** Ez utóbbi engem jobban megragadott, imaóránk végére talán a jelenlévő testvéreknek is szimpatikusabb lesz ez a változat: „***Te csak kövess engem!***”

Életünk folyamán sokféle hatás ér bennünket: jók, rosszak. Ugyanez vonatkozik hitéletünkre is. A megélt Isten-élmények mellett bizony sok negatívummal is találkozunk. És gyakran fel is háborodunk, botránkozunk, bosszankodunk. Be kell vallanunk férfiasan, hogy még kereszténynek gondolt testvéreink miatt, mi több, Egyházunkban tapasztalt dolgok, események, egyes megnyilatkozások miatt is előfordulhat ez. És mi is feltesszük néha a péteri kérdést, hogy hát vele – mármint a jelen esetben a botránkozásunk tárgyát képező személlyel, eseménnyel, folyamatokkal kapcsolatban - mi lesz? De Jézus nekünk is csak azt mondja, amit Péternek: „Te csak kövess engem!”

Azt gondolom, ezen a ponton a hitünk mérlegre kerül. A világ botránkoztató, időnként kétségbeejtő körülményei között kell válaszolnunk Jézus kérésére, üdvözítő parancsára, – és követnünk kell Őt, bármilyen körülmények között. Nem babra megy a játék! Lelkünk üdvéről, örök életünkről szól a történet.

Sík Sándor: Mentsd meg lelkedet!

Mottó a 2. korintusi levélből:

„Mi egysége Krisztusnak Béliállal?

És miképp egyezik meg Isten temploma a bálványokkal?”

Vágd el a kötelet,
Ha másként nem lehet!
Taszítsd a csónakot,
Siess, nem tudhatod,
Még meddig engedik
A kannibálok szennyes karmai!
Ott, ott, a szűz magány
Klastromi csónakán,
A tiszta tengeren
Lelked szeplőtelen
Szellők melengetik,
S a mélységet hallod morajlani.

Siess, ne bánd a partot!
Hisz ami visszatartott,
Amit elhagyni fájnál,
A tiszta régi táj már:
A szentséges, harangos
Templomi tájék, nincs sehol.
Szerelmes csarnokod ma,
Mint kikötői kocsmá
Ivója, bamba, részeg,
Bicskázó tengerészek
Rekedt zajától hangos,
S a Szentség benne sírva haldokol.

Közöttünk dúlva jár
Egy aljas új ragály.
Ó, látni, hallani
Hitványan hullani
A legjobbak sorát!
Orcájukon fekély, setét!
Mint őserdön tenyész
Alattomos penész
És hősi koronás
Szálfákat elgyaláz,
Erükbe lopva át
Egy nemtelen törzs vérkeringetét.

Úgy, úgy, sirasd el őket,
Aztán - az evezőket!
Hajód míg mélyre rántod,
Mondj el egy Miatyánkot
Szegényekért, de aztán:
Előre, mentsd meg lelkedet!
Ha szálmagad maradnál,
Téged a mély ragad már,
Hív a temérdek tenger:
Jőjj, jőjj, maradjon ember
Legalább egy, de szabadon, de tisztán,
Kiben az Istenség lakást vehet.

Igen, ha más szemében keressük a szálkát, bizonyára mindig találunk is. Nekünk a saját viszonyunkat kell elsődlegesen rendezni az Úrral, hogy ha bennünk már lakást vett, akkor majd ezt mások is észreveszik, jó esetben követnek is bennünket az Isten felé vezető úton. Ennek megvalósításáért imádkozzunk közösen:

Atyám, te irgalmas szívvel hívsz engem, hogy találkozzak veled. Te nem elítélsz, hanem kiemelsz bűneimből és elindítasz egy új úton. Be kell ismernem, hogy sokszor ítélek embertársaim felett, és köveket ragadnék a kezembe, hogy a bűnös elnyerje méltó büntetését. A könyörtelen ítékezés elnyomja szívemben a megbocsátás lelkületét. Te feltétel nélkül megbocsátasz mindenkinek, nekem is. Ezt a feltétel nélküli megbocsátást szeretném megtanulni, s gyakorolni embertársaim felé. Segíts, hogy szívemben őszinte bűnbánat ébredjen, és tudjak mindenkinek megbocsátani! Ámen.

Krisztus követése keresztény feladatunk, ami nem valami kényszer, hiszen ha valamit már kapizsgálunk, és körülnézünk értő szemmel jelen világunkban, akkor Jézus kijelentését könnyen megértjük és elfogadjuk, miszerint „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Megértjük, el is fogadjuk, de megélni nem is olyan egyszerű.

Túrmezei Erzsébet: Átragyog-e rajtunk?

Benéz a nap a templomablakon.
Átragyog a színes ruhájú
tizenkét férfialakon.
Tarka foltokat vet a padsorokra,
s a kisfiúra édesanyja mellett.
Az nézi egy ideig álmélkodva
a szép mozaik templomablakot,
a tizenkét sugárzó alakot.
Aztán kérdez, legrosszabbkor talán.
Megkérdi: „Kik azok, édesanyám?”

Tart még az ige hirdetés.
Édesanyja csak arra figyel.
S a kis kérdezőt súgva, hirtelen
egyetlen szóval csendesíti el:
„Keresztyének!”
S hangzik tovább a prédikáció,
szól az orgona, zeng az ének.

„Gyerekek!” - vetődik fel hittanórán
néhány nap múlva váratlan a kérdés:
„Milyen emberek a keresztyének?
Ki mondja meg nekem?”
S a kis csapat nagy igyekezettel
töri a fejét a feleleten.

Aztán egy kisfiú jelentkezik.
- Tanítója ilyen feleletet
egyhamar újra aligha kap. -
„A keresztyének olyan emberek,
akiken átsüt a nap!”

Milyen gyermeki, igaz felelet!
Lehet-e annál drágább feladat,
mint hogy rajtad, rajtam, mindegyikünkön
átsüssön-ragyogjon a Nap?!
Átragyogjon sötét világba,
és beragyogjon sötét szíveket!
Nem, ennél szebb feladat nem lehet!

Kísérjen hát egyre a kérdés
tovatúnó évek alatt:
Átragyog-e, átsüt-e rajtad,
átragyog-e rajtam a Nap?!

Krisztustól kapott élethivatásunk tehát, hogy Őt tükrözzük a világban. Ez lesz egyben emberségünk alapja, mi több örök sorsunkat is ez határozza meg. Sokan próbálnak Isten nélküli világot berendezni maguknak, és az alapvető emberi normák szerint élni, de igazából ez keveseknek sikerül. Mi meg gyakran csak kérdezzgetünk, értetlenkedünk. Most éppen egy régi dalban – a 60-as évekből:

A választ fújja a szél (Bob Dylan: Blowin' in the Wind)

*Hány utat kell végigjárnod, ember,
Míg a neved végül Ember lesz?
No és hány tengert kell átszelned, kis sirály,
Míg a fövényen végül megpihenhetsz?
No és hány évig dörögnek még a fegyverek,
Míg a torkuk végre örökre néma lesz?
Refr.: A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

*Hány évig állhat egy szikla, felelj,
Míg végül elmossa az ár?
No és hány évig élhet sok ember, felelj,
Míg végül mindegyik szabadon jár?
No és hány ember fordítja el a fejét,
Színlelve, hogy semmit se lát?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

Refr.:
*Hány évig kell feltartanod fejed,
Míg megláthatod az eget?
No és hány fül kell ahhoz, míg meghallod tán,
Hogy miért sírnak az emberek?
Nos és hány halál jó még, míg észreveszed,
Hogy túl sokan haltak már meg?
A választ, testvér, azt fújja már a szél,
A választ, azt fújja már a szél.*

Refr.:

A dalban szereplő szelet azonosíthatjuk most a Szentlélekkel, aki mindig segítségünkre siet, amikor az Úr dolgaiban tanácsra szorulunk, - hiszen tudjuk, ott fű, ahol akar. És nem biztos, hogy mindig eget rengető dolgokban akadunk el.

Antoine de Saint-Exupery: Fohász

Uram, nem csodákért és látomásokért fohászokod, csak erőt kérek a hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére! Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes időbeosztásban! Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez! Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatokat! Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk! Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához! Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk. Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörékenyebb ajándékára méltók lehessünk! Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen - szavakkal vagy szavak nélkül - egy kis jóságot közvetíthessek! Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van! Taníts meg a kis lépések művészetére!

Az Úr döntéseit nem mindig értjük, vagy fogadjuk el rögtön. Bizony, megint csak Jézusra hivatkozva, sokszor kell gyermeki bizalom életünk kanyarjainak elfogadásához.

Babits Mihály: Zsoltár gyermekhangra

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csira, élet és virágzás.

Nagy, süket és szent nyugalma
háborúnkat meg se hallja.

Csendes ő míg mi viharzunk
békéjét nem bántja harcunk.

Az Úristen őriz engem,
mert az Ő országát zengem.

Az Ő országát, a Békét,
harcainkra süketségét.

Néha átokkal panaszlom
de Ő így szól: „Nem haragszom!”

Néha rángatom, cibálom: -
tudja hogy csak őt kívánom.

Az is kedvesebb számára,
mint a közömbös imája.

Az Úristen őriz engem
mert az Ő zászlóját zengem.

Hogy daloljak más éneket,
mint amit Ő ajkamra tett?

Tőle, Hozzá minden átkom:
hang vagyok az Ő szájában.

Lázás hang talán magában:
kell a szent Harmóniában.

S kell, hogy az Úr áldja, védje
aki azt éneklí: Béke!

Gyermeki bizalmunkra mindig megjön az Úr válasza. Persze, nem mindig úgy és akkor, ahogyan mi elképzeljük. Most ezért a hitből fakadó gyermeki bizalomért imádkozunk:

Urunk, Jézus Krisztus! Te az alázatos, bizakodó, gyermeki lelkületet állítod elénk példaként, s ezzel megmutatod számunkra az utat, a lehetőséget, amely az üdvösségre vezet. Nem másokhoz akarjuk magunkat hasonlítani, hanem arra törekszünk, hogy Isten szemében növekedjünk, az Ő akarata szerint éljünk. Az Atya által számunkra kijelölt úton szeretnénk járni, miként te is neki engedelmeskedtél keresztutadon. Isten dicsőségét szeretnénk szolgálni szavainkkal, tetteinkkel és egész életünkkel. Taníts bennünket a gyermeki bizalomra! Taníts minket keresztünk hordozására! Segíts minket, hogy az evangéliumhoz méltóan éljünk! Ámen.

Önismeret, önnevelés szükséges, hogy meglássuk a célt, ami felé tartani szeretnénk. És ez gyakran kemény munkát jelent. Mert sokszor a fejlődésünknek, a hitbéli előrehaladásunknak is mi magunk vagyunk a legnagyobb akadályai. És ne is másokra pislogjunk, hogy ők milyenek, hogyan viselkednek. Jusson eszünkbe gyakran Jézus ma sokszor idézett mondása: ***Te csak kövess engem!***

Sík Sándor: Ments meg Uram!

A virágtalan, gyümölcstelen ágtól,
A meddőségtől, lanyhaságtól,
A naptalan és esőtlen égtől:
Ments meg Uram a szürkeségtől!

Édes az ifjak mentás koszorúja,
Fehér öregek aranyos borúja,
Virága van tavasznak, télnek:
Ne engedj, Uram, koravénnek!

Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre se hátra.
Tartsd rajtam szent nyugtalan ujjad,
Ne túrd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram megülednem,
Sem eszményben, sem kényelemben.
Ne túrj megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyani többre, kis mái magamnál.

Ha jönni talál olyan óra,
Hogy megzökkenne vágyam mutatója,
Kezem kezedben ha kezdene húlni,
Más örömén ha nem tudnék örülni,

Ha elapadna könnyem a más bűnén,
A minden mozgást érezni ha szűnném,
Az a nap, Uram, hadd legyen a végső:
Szabadíts meg a szürkeségtől!

Igen, gyakran érezzük, hogy beszürkült az életünk. Sík Sándor előbbi verses imája jól összefoglalta a buktatókat, amikre érdemes odafigyelnünk. De akire valóban mindig érdemes figyelni, az maga Jézus. Közös taize-i énekünkkel most is Őrá figyeljünk!

||: *Jézus a jóság. Veled van mindig, átölel téged.*

Jézus a Jóság, bízd rá életed! :||

Életvitelünk Jézusra hangolásának sokféle vetülete lehet. Ezeket talán az „értékrend” fogalom foglalja össze leginkább. Egy tanmese:

Természetfölötti hallás

Történt egyszer, hogy egy indián sétált egy nagy amerikai városban a nem indián barátjával. A New York-i Times Square környékén jártak. Éppen csúcsidő volt, tehát sokan nyüzsögtek az utcákon. Az autósok nyomták a dudákat, a taxisok csikorogva fordultak be az utcasarkokon, a város zaja szinte süketítő volt. Egyszer csak megszólalt az indián: „Hallok egy tücsköt.” „Az nem lehet” - mondta a barátja. „Ekkora zajban hogy lehetne meghallani egy tücsköt?” „Biztos vagyok benne, hallottam egy tücsköt!” „Ez örültség!” - mondta a barátja. Az indián viszont egy kis ideig türelmesen figyelt, majd elindult az utca másik oldalára, ahol néhány bokor nőtt. Az ágak között megtalálta a tücsköt. A barátja állá leesett. „Ez lehetetlen! Neked természetfölötti hallásod van.” „Nem” - válaszolt a bennszülött - „az én fülem semmiben sem különbözik a tiédétől. A dolog csak azon múlik, hogy mire figyelsz jobban.” „Ez lehetetlen, én soha nem hallanék meg egy tücsköt ekkora zajban!” „Nem, az egész csak azon múlik, hogy mi a legfontosabb neked. Figyelj! Bemutatom.” - Az indián kivett a zsebéből néhány érmét, majd a földre ejtette őket. Harmincméteres körzetben mindenki megfordult, hogy vajon az érme, ami leesett, nem az övék-e. „Látod már, mire gondoltam? Az egész csak azon múlik, hogy mi az, ami fontos számodra.”

Sok minden elvonhatja, elterelheti figyelmünket a valódi Krisztuskövetéstől. A gazdagodás, a gazdagság vágya előkelő helyen van ezen a listán. Egy szentírási részletet bont ki e témában egykori tanárom, Jelenits István atya.

A gazdag ember arról álmodozott, hogy rövidesen eljön az idő, amikor végre azt mondhatja magának: „Ember van annyid, hogy sok évre elég. Pihenj, egyél, igyál, és élj jól!” Ekkor szólt rá az Isten: „Esztelen! Még az éjjel számon kéri tőled a lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad?”

A gazdag ember történetében az a legmegrendítőbb, hogy nem tett semmi olyat, ami törvénybe ütközött volna. Még megfoghatóan bűnös mulasztást sem vet a szemére Jézus.

Ez a példabeszédbeli gazdag ember a mi lelkitükreink szerint naponta megvizsgálhatta volna a lelkiismeretét, s nem talált volna okot bűnbánatra, élete megváltoztatására. Mégis végzetesen elrontotta az életét. Egyszerűen azzal, hogy arra nem figyelt, ami igazán fontos.

A gazdagodás kísértései ma is körülveszik az embert. S aki úgy érzi, hogy őt a vagyongyűjtés vágya nemigen izgatja, azt sem hagyja érintetlenül a világ, az élet gazdagsága. Ma a kispénzű ember is „gazdagabb”, mint régen a legvagyonosabbak. Ennek megfelelően soha nem látott étvágy, s hozzá tagadhatatlanul egészséges kíváncsiság fordít mindnyájunkat a világ, az emberek felé. A szórakoztatóipar aztán mesterségesen is gondoskodik arról, hogy érdeklődésünket ébren tartsa, étvágyunkat a képtelenségig fokozza, hogy sose lakjunk jól, hanem újra éhezünk. Ebből remél hasznot. Mindebben nincs semmi rossz, sőt minderre szükségünk is van ahhoz, hogy emberről ember váljunk belőlünk. A baj ott kezdődik, ha elveszünk a sokfélelben, a mulandó földi értékek között.

Jézus tehát ezzel a példabeszéddel arra tanít, hogy míg a világra figyelünk, önmagunkról el ne feledkezzünk. Életünk értéke nem azon dől el, hogy mink van, hanem, hogy mik vagyunk.

Jelenits István: Betű és lélek

A mai átlagember tehát mérhetetlenül gazdagabb, mint mondjuk szülei, nagyszülei. Ez elkényelmesedést, lazaságot, közönyösséget, másrésről meg irigységet, a gazdagodás mérhetetlen vágyát is generálja. Régi történet ez, nem véletlen szerepel a Szentírásban Jézus ezen figyelmeztető tanítása. „Köztetek ne így legyen!” – Mesterünk más alkalommal mondott figyelmeztetése erre is vonatkozik. Imádkozzunk most ezért, hogy az értékrendünket mindjobban Krisztusra tudjuk hangolni:

Mindenható Isten! Neked szentelem egész életem. Szüntelenül törekszem megismerésedre és akaratom teljesítésére. A te szeretetedet szeretném viszonzni és továbbadni embertársaim felé. Segíts engem méltó keresztény életet élni, hogy mindig az Atya gyermekének, a Fiú testvérének és a Lélek templomának érezhessem magam! Mennyei Atyám! Köszönöm neked az életem és hálás vagyok gondviselő szeretetedért és megbocsátó irgalmadért. Jézus Krisztus! Köszönöm neked, hogy megváltottál és az Atyához vezetsz! Szentlélek Isten! Köszönöm, hogy megszenvedted életem és sugallataiddal megmutatod az üdvösségre vezető utat! Ámen.

Földi életünk az örök élet előszobája. Kérdés, be akarunk-e oda lépni, el akarunk-e oda jutni? Még nagyobb kérdés, teszünk-e ezért valamit? Azt hiszem, mindannyian szeretnénk ebben részesedni, de a tudatosság, a cselekvés az már nem annyira erősségünk. Gyakran keressük a kifogásokat, kibúvókat, a másokra hivatkozást. Botladozó testvéreinkre mutogatás is jelen van az életünkben. Pedig Jézus azt a mondatot nem csak Péternek mondta, hogy: *Te csak kövess engem!* Ez nekünk is szól!

Életünk egyszeri és megismételhetetlen alkalom ennek a követésnek a megvalósításához.

Túrmezei Erzsébet: Az alkalom

Jön... elmegy... többé nem látod soha.
Szobádba száll, mint csillogó madár...
s ha nem csukod be jól az ablakot,
huss, odafönn a kék magosba jár.

Úgy csillan meg, mint napfelköltekor
a réten villogó gyémánszemek...
s ha meg nem látod, percek múlva már
fűszálakon csak fájó könny remeg.

És neked már csak fájó könny marad
befátyolozni vétkes, vak szemed.
Nem adtad akkor... most már nincs kinek.
Nem tetted akkor... most már nem lehet.

Életünk tehát alkalom, hogy ezt a Krisztus-követést mindjobban megvalósítsuk. Ugyan a keresztényüldözés fokozódik a világban, hazánkban is, de ha Krisztus mellé tettük le a garast, akkor a hitünkben előre tudunk lépni, és Krisztus utolsó földi mondata megerősít bennünket: *Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!* Azt gondolom, ez elegendő nekünk az előttünk álló minden nehézség leküzdéséhez, lelki békénk, keresztény derűnk megéléséhez!

Tehát fontos, hogy minden dolgunkat megbeszéljük azzal, aki ilyen ígéretekkel bízott bennünket. A Péternek mondott parancs tehát mindannyiunknak szól, még hozzá személyesen, egyenként és közösségileg is! *Te csak kövess engem!* Ebben a szellemben énekeljük záróénekünket, egy Dax szerzeményt:

***Zárt templom, ahol senki sincs, jó Uram, itt vagyok megint.
A nap felkelt, máris elbukott, kéne a szó, mégis hallgatok.***

***Itt ülünk, négy szemközt vagyunk, vétkeimen ketten hallgatunk.
Jó a csend s Uram, kérdezed: a gyertyádat te miért nem égeted?***

***||: Ha égnél, téged látnának sokan,
ha fény lennél, jel, segítenél másokat! :||***

***Jó Uram, most már elmegyek, lángfiad, ígérem, fény leszek!
Ködlakó többé nem vagyok, lángomon a fényed átragyog!***



Plébániai füzetek

Kiadó:

Szent Anna Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda